

Cílem předkládané práce je vyjasnění limitů práva státu vyhostit cizince plynoucích z mezinárodního práva, a to za současného zkoumání, zda vzniklo či vzniká nějaké obecné pravidlo, kterým by byly státy vázány při výkonu pravomoci vyhostit cizince ze svého území. Práce pracuje s využitím deskriptivní a analytické metody. V rámci zkoumání praxe států v jednotlivých aspektech omezení práva na vyhoštění a s tím související rozhodovací praxe judiciálních a kvazijudiciálních orgánů je rovněž částečně využita metoda komparativní.

Závěrem práce je analýza roztržité právní úpravy vyhoštění a úprava pravidel pro vyhoštění v jednotlivých vymezených oblastech mezinárodního práva. Těžiště práce představuje zkoumání omezení vyhostit cizince do konkrétního státu prostřednictvím zákazu navracení a omezení vyhostit cizince prostřednictvím ochrany rodinného a soukromého života. Co se týče obecných závěrů, ze zkoumání jednotlivých omezení práva na vyhoštění v mezinárodním právu vykryštovalo jedno obecné pravidlo, které lze považovat za implicitní součást všech analyzovaných limitů, kterým je snaha o libovůli či svévoli státu.